

Kör Ayna

– ALİ B. · 18 Mayıs 2014

Ateşimi yazıyorum denize
Sözlerim dalga, gözlerimse sâhil
Yanık dalgalar çarpar bendenize
Deniz ateşime oluyor dâhil

Karanlık, gündüze işlenmiş desen
Tüm yıldızlar kaybetmiş yollarını
Güneşi söndürmüş çöllerde esen
Ay, gündüze uzatmış kollarını

Arş, en batıdan doğmuş sise, pusa
Görmek göremiyor iki gözümü
Arzdaki bulutlar kân kusa kusa
Sessizliğe gömdü her bir sözümü

Ateşler ki, ısınmıyor nicedir
Çöller dondu Cehennem'in koynunda
Alevlerin döktüğü yaşlar nedir
Her damla yaş, bir alev'in boynunda

Sönmeleri unuttu kurak sular
Sular susuz, sular suya susamış
Gözyaşları beni ateşe bular
Ben yanık bir neyim, gözyaşım kamış

Rüzgâr konuyor kırılmış dallara
Gökyüzünden sökülmüş yersiz kökler
Zehir dökülmüş çöldeki ballara
Yer, yerle bir; yere kök salmış gökler

Esmiyor artık, durmuş sessiz kuşlar
Çiçeklerde açıyor tek tek diken
Virânemde sürünüyor baykuşlar
Karıncalardır şu inciri diken

Soluđumu omuzlayamaz dađlar
Bir solukta toz olup uęar göge
Dağların karı boğazımı dağlar
Dilim ve damađım hep dęar göge

Alęaklar, yedi kat gökten de yüksek
Karşımdaki, bir adımlık uğurum
Őu yamaęların boynunu bir bksek
BitmiŐ köprülerde düzelir durum

Yakınlık, uzağın ardından uzak
Uzaklık, uzaktan yakına düŐmüŐ
Gzmle gördüklerim kr bir tuzak
lmle yaŐadıklarımsa düŐmüŐ

Yüz binlerce asrı sırtlanmış ânlar
Akrebe zehir geęiyor yelkovan
ięekler solunca aęmayı anlar
Sivrisineklerle dolmakta kovan

Bebeklerin saęlarına ak düŐmüŐ
BeŐiklerde yatıyor eŐsiz devler
Temizlik temizlikten ırâk düŐmüŐ
amurlarla temizleniyor evler

Timsahların gözlerinde gözyaŐı
Ceylanların ağzında insân eti
Kuru otlardır aslanların aŐı
Kuzu bilmiyor kurda merhameti

Őeytan yüzüyor Cennetin koyunda
İsyâna durmuş yerdeki melekler
Zerre glmsemi yok bu oyunda
Yer ađlayınca gülüyor felekler

Ayyuka ulaŐtı kuyunun dibi
Őelâle, yerin altında durulmuŐ
Kpklerdir Őu denizin sâhibi
Dalgalar alınlarından vurulmuŐ

Duvarlar açık, pencereler delik
Kapılar bir tel saç ile kapalı
Çatı bir kilim, yere döşemelik
Baca beyazlaşmış duman yapalı

Yanmakta elmas, başköşede kömür
Yosunlar daha değerli altından
Rüzgârla kırılıyor taştan ömür
Yağmur yükseliyor yerin altından

İpek kumaşlar biliyor kılıcı
Pamuk kesigi, bıçaktan da beter
Demir, üstünden siliyor kılıcı
Boş kütük dağ taşımak için yeter

Gündüz avına çıkmış yarasalar
İnci çöplükte, başa konmuş sedef
Bataktaki yâkûtu arasalar
Anlarlar, avlanmak yegâne hedef

Gül yaprağıyla öldürüyor silah
Sonsuz bir hayât saçıyor kurşunlar
Uçurumun kenarındaki ilâh
Tek nefesiyle toprağı kurşunlar

Sözcükler hep dilsizlerin dilinde
Boş sessizliğı dinliyor kulaklar
Halkın gömüldüğü hayât ilinde
Ölümü hiç iletmiyor ulaklar

Var olmayı çoktan unutmuş varlık
Yokluk, sâhibi olmuş her bir varın
Fezâdan dahi geçemez bu darlık
Geçmiş günlerde yaşanıyor yarın

Durmak, sanki gökte yürümek gibi
Koşuyorum bir adım atmadan
Dalda katmer katmer çürümek gibi

Ölüyorum toprakta yatamadan

Gözlerim sarıp duruyor ezeli
Geçmiş ebedi yazmakta kalemim
Gözyaşının kıyısında gezeli
Kabrini suya kazmakta kalemim